

Z TENNÔT

PRÍBEHY NA BEZSENÚ NOC

MARK E. PUGH

Z TEMNÔT

Príbehy na bezsennú noc

MARK E. POCHA

Z TEMNÔT

Príbehy na bezsennú noc

Mark e. POCHA

© HYDRA 2015

Cover art: Sancho

Cover design: Martin Cuco Luciak

Vydal: Vydavateľstvo Hydra ako e-book.

Propagačný výťahok.

Všetky práva vyhradené.

„Ohrnutírtů, vycenění zubů, záblesk v očích. Tomu, co dřív bývalo reakcí na hrůzu a nebezpečí, se časem začalo říkat smích. U téhle knížky budete cenit zuby často; i když, pravda, většinou v tom druhém významu. Sbíрка humorněhororových anekdot – nebodrablů, chcete-li – nenechám nikoho napochybách, že Mark. E. Pocha dokázal dát tomuto žánru patřičnou hloubku. Hloubku, v jejíchž temnotách se blýskají ostré zuby a šílenstvím naplněné oči klaunů... Ale no tak. Copak někdo tvrdil, že ten smích bude veselý?“

Martin Moudrý

(autor románov Temné záblesky, Grafomág a d.)

„Ohňostroj vypointovaných nápadovčernejších než tma v hrobe!“

Dušan D. Fabian

(autor románov Pestis Draconum,

Živého mě nedostanou! a d.)

„Skoro tri desiatky kratučkých záležitostí – drabblov. Ideálne záchodové počteníčko, niektoré naozaj famózne (Ťukyťuk, Alickine bábičky, Mali ho na háku), iné zaujímavé, vtipné či prekvapivé. Kto má rád drabble, tak toto mu odjebemozoghľavy... Kto drabblerádnemá, bude príjemne prekvapený.“

Janko Iša
(arogantný Bratislavčan)

Venované Lívii Katonovej,
ktorá mi pomáha bojovať s démonmi.

OBSAH

Ťukytuk.....	9
Rozlúčka na recepcii	10
Dom hrôzy.....	11
Varovanie.....	12
Alickine bábiky	13
Zombyť či nezombyť?.....	14
Deus ex Aqua	15
Ďalší, prosím!.....	16
Akt lásky	17
Slasher	18
V noci v dome na samote.....	19
Muž bez tváre	21
Prichádzajú!	22
K otázke správneho poradia.....	23
Piateho dňa vstal z mŕtvych	24
Taká normálna novinová správa.....	26
Čo sa prihodilo Anežke z Hornej Nitry..	27

Všetko zlé je na niečo dobré	29
Škvrna	30
Majster literárnej hrôzy	31
Mali ho na háku	33
Je to dobrý pocit	35
Prečo???	36
Dievčatko, ktoré sa nebálo šaša	37
Ameno	38
Miloval Lovecrafta.....	39
Permanentná noc	40
Doslov	42

ŤUKYŤUK

Ten chlapec už zasa neposlúchal. Odkedy mu umrela matka, stal sa z neho otravný malý zmrď. Tak o ňom premýšľal jeho otec.

Stojac nad chlapcovou posteľou vyhlásil: „Tak ty nebudeš spať? Vieš, kto si berie do parády neposlušné deti? Hovoria mu Ťuky-ťuk. Prichádza v noci. Najprv ti zaklope na dvere, ťuky-ťuk. Potom ti cez hlavu prehodí vrece a hodí ťa do čiernej jamy. Tam nikto nezačuje tvoj krik!“

Otec zhasol, nechal dieťa s vytreštenými očami tak a vrátil sa k televízoru a svojmu pivu. To sprosté decko vie ale pokaziť večer, pomyslel si.

Vtom ktosi zaklopal na vchodové dvere.

„Bol to skvelý pobyt, tento hotel jednoducho nemá chybu a s radosťou ho budem odpovúčať. Vytkol by som azda len jednu vec... Je to maličkosť, no predsa. Ide o toho klauna, čo ponúka na pánskych toaletách cukrovinky. Je podivne nalíčený a má odporné, špicaté zubiská. Najhoršie je, že je neodbytný a tisne sa človeku až do tváre. Keby nebol do miestnosti vstúpil ďalší hosť, azda by za mnou vliezol až do kabínky! Možno vám to príde smiešne, ale tak trochu ma vydesil. No čo, zabudnite na to, je to len taká drobnosť. Ste výborný hotel.“

„Ehm... pane... my ale žiadneho klauna nezamestnávame...“

Muž v šiltovke prekročil prah, vstúpil do pološera predsiene a rozhladol sa. Po dlážke sa plazila hmla. Steny s franforcami tapiet prežrala podivná pleseň. Odkiaľsi sa nieslo tiché kvílenie. Úplná nočná mora.

V zdevastovanej obývačke objavil zbierku bábik s čiernymi očami. Sledovali ho, keď prechádzal okolo. Z páchnucej chladničky naňho vykukla odrezaná hlava. Schody na poschodie pokrývali krvavé šlapaje. V spálni sa rozkladal zamordovaný párik. Zvonkohra smutno cinkala nad detskou postieľkou s nehybným batolaťom vo vnútri.

Muž sa vrátil do predsiene a spokojne kývol hlavou.

Všetky rekvizity boli na mieste, nakrúcanie mohlo začať.

Ludia. Bagáž. Už tisíce rokov nám dávate rozličné mená a rozprávate si o nás tajuplné príbehy... A predsa nás máte len za výplod čejsi bujne fantázie.

Lenže my sme skutoční.

Pohybujeme sa medzi vami. Pozorujeme vás. Vyliezame z podzemných chodieb a držíme sa v tieňoch. Vyčkávame na vhodnú chvíľu. Lebo raz príde deň, kedy vyjdeme z anonymity a zaujmeme miesto, ktoré nám na tejto planéte právom patrí.

Miesto najvyššieho článku v potravinovom reťazci.

Alicka mala plnú izbu hračiek. Plyšové zvieratká, vláčiky, hrkálky, domček pre bábiky...

Bábiky. Tie mala najradšej. Hrala sa s nimi takú zaujímavú hru. Vyzliekala ich donaha a potom ich vešala za krk na kľučky. Alickini rodičia boli z toho trochu nesvoji, ale zhodli sa, že je to len akýsi úlet v rámci vývojového štádia ich dcéry a ďalej sa téme nevenovali.

Potom jedného dňa, keď Alicka opäť rozvešala nahé bábiky po celom dome, sa jej na hlavu zo stropu znenazdajky zniesla pevná slučka. Čísi jemný hlások oznámil: „Tak, milá Alicka... teraz sme na rade MY.“

Marvin bol zombie a mal problém. Zaživa býval zarytým vegetariánom a tento zvyk mu pretrval aj po premene. Ľudské mäso ako potrava vôbec neprichádzalo do úvahy. Bolo mu z neho zle.

Navyše, Marvin bol gay. Kým ostatné zombie šíрили hrôzu, on trhal kvietky a nešikovnými prstami z nich vyrábala malé kytičky. Tie potom strkal ľuďom do poštových schránok.

Preto Marvin hladoval a nemal žiadnych priateľov. Proti svojej prirodzenosti však nemohol bojovať. Čo si mal počať?

Keď o niekoľko týždňov celý zúbožený ukladal ďalšiu kytičku do ďalšej poštovej schránky, ozval sa výstrel.

Marvinova hlava explodovala ako hallo-weenska tekvica.

Systematicky likvidovali Jeho ríšu. Napľňali Jeho milované vody jedovatými látkami. Z jazier a morí si urobili smetiská. Unášali a vraždili Jeho milované deti a potom sa nimi krmili. Nikdy predtým neboli také nenásytní. Ani to, že im prevracal lode, ich neodradilo.

Jeho trpezlivosť vypršala.

Z odpadkov na dne mora si vyskladal hmotnú podobu. Vyliezol na breh a túlal sa nočnými ulicami. Spieval pieseň morí. Počut ju mohli len spiaci deti. Ako námesačné vyliezali z okien a nasledovali Jeho hlas. Nakoniec ich bolo plné námestie.

Potom ho nasledovali k brehu.

Potom do vody.

A potom ešte ďalej, do temnej modrej hľbočiny.

Do miestnosti s mŕtvym vošiel muž. Začal prehladávať telo. Tu vstúpil druhý muž a zabil svojho predchodcu. Začal prehladávať telá. Vtom vošiel tretí muž a zabil druhého. Tretieho zabil štvrtý a štvrtého piaty. Následne vchádzali ďalší a ďalší muži, vždy zabíjajúc a prehládajúc tých, čo tam boli pred nimi. Čoskoro bola miestnosť plná mŕtvych. Vtedy vstúpil ešte jeden muž a tiež zabil svojho predchodcu, no vzápätí ho skolil infarkt.

Potom hodnú chvíľu nik nechodil.

Nakoniec muž, ktorý ležal v miestnosti na samom začiatku, a ktorý smrť len predstieral, vstal, prehladal telá, vzal si, čo potreboval, zhasol svetlo a opustil miestnosť.

Bola to láska na prvý pohľad. Možno mi učarila jej bledá pokožka alebo štíhla postava odetá podľa najnovšej módy. Ale na tom nezáleží. Uniesol som ju a zamkol u seba v pivnici.

Dával som jej všetko a na oplátku žiadal len trochu lásky. Ale ona nič. Bola chladná a mlčanlivá. Tak som ju naporcioval a zakopal do záhrady k ostatným.

No, to už je za nami. Včera som v nákupnom centre stretol niekoho nového. Je krásna. Má bledú pokožku, postavu ako z katalógu...

Nemôžem si pomôcť – na výkladové figuríny mám jednoducho slabosť.

Nepadnem za obeť tomu vrahovi, opakovala si zaťato v duchu, zatiaľ čo sa ozlomkrky hnala tmavým lesom. V pätách jej bol maskovaný maniak. Pozabíjal jej kamarátov, s ktorými si na víkend vyšla žúrovať do odľahlej horskej chaty.

Bodalo ju v boku a lapala po dychu, no vytrvalo bežala ďalej. Bežala, bežala, bežala...

Nakoniec mu nepadla za obeť.

Napichla sa na konár.

Na Dušičky navštívili odľahlý cintorín so spustnutými hrobmi. Ležali tam aj Maťovi rodičia. Aďa nástojila, že pôjde tiež.

Odrazu sa objavilo podivné individuum. Zahryzlo sa do Maťovho krku. Krv striekala prúdom.

Aďa zaúpela. Tu už nebolo pomoci. Dala sa na útek.

Obďaleč stála chata. Vtrhla dnu. Nikde nik. Po lícach jej stekali slzy.

Odrazu búšenie na dvere: Martin! Vyzeral... zmenený. Zaútočil. Zahnala ho kutáčom a zamkla.

Lenže k chate sa hrnuli ďalšie hrozivé postavy.

MUŽ BEZ TVÁRE

Bránila sa, ako mohla. Nadránom, keď už strácala nádej, dorazila záchrana. Kukláči to tam vymietli a Adu vyslobodili.

Čerstvú ranku na jej predlaktí si nikto nevšimol.

Prebudil sa uprostred noci.

Ten sen ho mátal od detstva, no v poslednom čase stále častejšie. Išiel mu v ňom po krku záhadný dlháň bez tváre.

Cestou do roboty sa mu zdalo, že ho niekto sleduje. Zazrel temnú siluetu, ale vzápätí bola preč. Potom si na niečo spomenul. Vrátil sa domov. Vytiahol fotoalbum, nalistoval obrázkov z oslavy svojich trinástych narodenín: torta, balóniky... a za oknom, na ulici... ten dlháň! Na ďalších záberoch z neskorších rokov bol tiež. Stál čoraz bližšie k objektívu.

Vydesene odhodil album a spravil si selfie.

Pozrel na fotku...

...a hrdlo mu zovreli dlháňove chladné ruky.

PRICHÁDZAJÚ!

K OTÁZKE SPRÁVNEHO PORADIA

Na mesto sadá tma. Pripravujem si večeru, keď začujem vonku šuchotať opadané lístie pod dupotajúcimi nohami. Za oknom sa mihnú tmavé siluety. Ozve sa bláznivý chichot a búšenie na vchodové dvere. S kuchynským nožom v ruke sa prikradnem do predsiene. Pomaly otočím kľúčom v zámke. Siahnem po kľúčke...

Dvere sa rozletia dokorán. Vykríknem. Na prahu stoja hrôzostrašné postavy: čarodejníca, rohatý diabol, vrahúň v hokejovej maske... Siahajú mi do pol pása a volajú: „Dobrotu alebo neplechu!“

Prekliata amerikanizácia, vydýchnem si. Ruka s nožom mi klesne. Otočím sa, že zájdem po nejaké sladkosti.

Nespravím ani dva kroky, keď sa na mňa vrhnú.

Vietor lomcuje zlomenou roletou. Vyhladované psisko zavýja vo svojej ohrade. Strapce neobratého hrozna černejú na októbrovom slnku. Na tanieroch v kuchynskom dreze hnijú zvyšky nedojedenej večere. V detskej izbe sa na dlážke povalujú rozhádzané hračky.

Mal som tých ľudí nechať dokončiť domáce práce, než som ich zmasakroval.

PIATEHO DŇA VSTAL
Z MŔTVYCH

(namotívyskutočnejudalostivamerickomTampa Bay, venované fanúšikom Stephena Kinga)

Rodina smútila. Domáceho miláčika, prí-
tulného kocúra Houmíka zrazilo auto. Otec
zakopal teličko na záhrade.

Na piaty deň bola zemina odhrnutá a
jama prázdna. Kocúra nikde.

Všetci sa radovali a očakávali jeho návrat.
Zrejme bol len v bezvedomí a teraz si išiel
nachytať myši, veď určite strašne hladuje.

Malú Aničku tej noci prebudilo tiché cin-
kanie. Taký zvuk vydával zvonček na Hou-
míkovom krku. Zažala lampu na nočnom
stolíku.

Na prahu stál Houmík. Z veľkej diery na
bruchu mu viseli črevá. Ňufák mal zakrva-
vený. Spodná čeľusť bola pokrivená. Hlavu
mal posiatu ranami. Chýbalo mu pravé oko.

Kocúr zavrčal.
Dievčatko otvorilo ústa.
Kocúr skočil.

TAKÁ NORMÁLNA NOVINOVÁ SPRÁVA

V noci z 31. októbra na 1. novembra sa v jednom z nitrianskych internátov odohrala strašná tragédia. Neznámy muž v halloweenskej maske vtrhol do izby 81b a dobodal jej štyroch obyvateľov na smrť. Výkriky upútaťli pozornosť ostatných študentov z chodby, ktorí útočníka následne spacificovali. Nik nechápal, čo ho viedlo k takému brutálnemu činu. Veď zavraždených chlapcov ani len nepoznal!

K tomu sa vrah vyjadril nasledovne: „Pomýlil som si izbu.“

ČO SA PRIHODILO ANEŽKE Z HORNEJ NITRY

Začalo to zrána: póry jej kože prepúšťali krvavé kvapky. Postupne sa to zhoršovalo. Do zotmenia už mala po celom tele červené potôčiky. Z tváre jej viseli krvavé nitky ako pokazený mejkap.

Pozhasínala a vyzlečená sa uložila do kruhu horiacich sviečok uprostred symbolmi počmáranej miestnosti. Nato z tmavých kútov vyplávali postavy v habitoch, recitujúc slová v prastarom jazyku.

Neznáma sila ju vymrštila do vzduchu. Oči sa jej prevrátili, telom šklbali kŕče.

Kričala.

Otvorila oči. Ležala v čistej voňavej posteli. Postarší muž jej stískal ruku.

Pocítila pod srdcom dieťa. Usmiala sa.
Muž pochopil a úsmev opätoval.
Nad dvermi visel obrátený križ.

VŠETKO ZLÉ JE
NA NIEČO DOBRÉ

Nahá silueta pri Lýdiinom lôžku nemala genitálie. Aspoň nie tam, kde by mali byť. Vy-
lúpili sa z únoscovho pupku: konský penis aj
s býčiami guľami. Potom sa z žalúda oddelili
ďalšie dve hlavy a začali rotovať ako lopatky
ventilátora.

Lýdia zalapala po dychu.
Tak predsa neumrie ako panna!

Po hladine plávala tmavá škvrna. Chlapček si ju všimol prvý. Upozornil na ňu otca. Obaja so záujmom hľadeli dolu k rieke. Škvrna mala podlhovastý tvar, skoro ako obrys ponorky.

Otca ten úkaz nesmierne upútal, nevedel z neho spustiť zrak. Cítil sa odrazu akosi uvoľnenejšie, akoby sa všetky svetské starosti vyparili alebo stratili svoj význam. Hlava sa mu príjemne točila. Pomaličky sa nakláňal dopredu...

«OCOOOOO!»

Výkrik ho prebral z poblúznenia. Zmeravene pozoroval, ako sa chlapček skotúľal dolu brehom, narazil na hladinu a zmizol kdesi pod škvrnou. Ihneď sa pustil za ním, ale kým tam dorazil, škvrna aj chlapec boli preč.

Majster sa stránil novinárov, takže pre Igora bolo poctou, že jeho žiadosti o rozhovor bolo vyhovené. Byt spisovateľa bol tmavý, ale inak celkom obyčajný, bez hororových rekvizít.

Majster vyzeral ako vyhladovaný úbožiak. Keď si všimol Igorov pohľad, mávol rukou: „Písanie človeka vysáva. Čím ďalej, tým viac.“

Potom sa zhovárali. Na otázku, kam chodí na svoje nápady, majster odvetil: „Do komory.“

„Prosím?“

„Presvedčte sa sám.“

Igor otvoril dvere do komory. Čakal kanadský žartík, lenže z tmy nič nevyskočilo.

Až keď vstúpil dnu, zabuchli sa dvere a ukázala sa zubatá ohava.

„Nebol som celkom úprimný,“ zvolal majster zvonka. „Nie je to písanie, čo ma vysáva...“

MALI HO NA HÁKU

Ufahovali si z neho, občas dostal výprask. Bol na strednej škole.

Bol nula.

Potom ho vzali na výšku. Spromoval, nastúpil do zamestnania. Kúpil dom, zasadil strom. Založil si rodinu.

Po rokoch sa ponúkol, že zorganizuje výročnú maturitnú stretávku. Medzičasom si našiel mnoho dobrých priateľov, ktorí mu s tým radi pomôžu.

Kedysi boli tiež nulami.

Zábava bola v plnom prúde, keď tu sála potemnela, hudba stíchla a dovnútra napochodovali ozbrojenci v kuklách. Vonku čakalo mraziarenské auto. Zo stropu úložného priestoru viseli mäsiarske háky. Ozbrojenci

na ne povešali jeho bývalých spolužiakov.
Kvilenie, prosby, výkriky bolesti...
Teraz ich mal na háku on.

JE TO DOBRÝ POCIT

Celé dni vyspávam a po nociach si užívam divoké žúrky. Môžem do postele dostať každú, na ktorú sa pozriem. Moji priatelia si ma vážia a moji nepriatelia sa predo mnou trasú. Cítim sa taký mladý, taký silný... a tak to bude naveky.

Je to dobrý pocit, byť upírom.

PREČO???

Jeho vyčíňanie začalo v lete v roku 1981. Votrel sa do cudzieho domova. Domácich kruto zbil a potom brutálne zavraždil. Polícií zanechával na stenách krvou písané odkazy.

Trvalo rok, než ho chytili. Ostalo po ňom 14 mŕtvych. Muži, ženy, deti.

Dopadli ho, kým spal. Keď ho v putách viedli von, vyšetrovateľovi to nedalo: „Prečo? Prečo toľko nemotivovaného vraždenia?“

„Lebo je to vyšinutý magor,“ sykol iný policajt.

„To on mi to prikázal,“ kývol vrah smerom k psej búde. Vo vnútri odovzdané čušal križenec neznámych rás. Vyšetrovateľ jakživ nevidel škaredšieho.

„Pes?!“

„Pes nie,“ odvetil vrah. „Démon v jeho tele.“

DIEVČATKO, KTORÉ SA NEBÁLO ŠAŠA

Na poličke v Daškinej izbe sedel plyšový šašo s červeným nosom. Niektoré deti by sa ho určite veľmi báli, ale Daška nie.

Bála sa jeho veľkého brata, ktorý po nociach vyliezal zo šatníka a vkrádal sa jej pod paplón.

Nového farárka mali všetci za čudáka. Raz sa na vás blažene usmieval, inokedy ste boli preňho vzduch. Keď kázal, uprednostňoval príbehy zo Starého zákona. Chodieval na dlhé prechádzky lesom, z ktorých sa zavše vracal až nadránom. V očiach mával vtedy taký zvláštny lesk.

V tú osudnú nedeľu som to zbadal ako prvý. Bol som miništrant, stál som blízko. A bolo mi jasné, že to husté červené vo farárkovom kalichu nie je víno.

Bolo mi to jasné aj preto, že v tom plávalo ľudské oko.

Všetko ostatné ste sa mohli dočítať v novinách.

Starý profesor sa vydal na ďalekú cestu. Svoj život zasvätil štúdiu Lovecraftových textov a nemohol opustiť svet bez toho, aby aspoň raz nevidel oceán na vlastné oči.

Ubytoval sa a pobral k pobrežiu. Fúkal vietor, bolo pod mrakom. Oceán penil a búril sa. Kdesi v jeho hĺbinách sa vraj ukrýva stratené mesto R'lyeh. Tam sníva strašné sny mýtický netvor s chobotnicou namiesto hlavy...

Cthulhu.

Profesor zakašľal a pichlo ho v hrudi. Užil tabletku. Premkla ho clivota.

Bol pripravený umrieť.

Vrátil sa do hotela, začal sa baliť na spiatočnú cestu.

Zo záchodovej misy sa vymrštilo chápadlo a chňaplo ho za nohu.

PERMANENTNÁ NOC

Jedného rána nevyšlo Slnko. Všade sa rozliehalo temno. Bezhviezdna, bezmesačná, permanentná noc.

Obyvatelia susedných domov sa zhromaždili uprostred ulice okolo veľkej vaty. Bol som zvedavý, pridali som sa. Molnár z domu č. 13 vystúpil dopredu.

„Nastal čas!“ zvolal. „Bratia a sestry, konečne môžeme odložiť svoje masky!“

Nato si jediným pohybom stiahol z lebky kožu.

Ostatní nasledovali jeho príklad.

Oheň osvetľoval ich neludské, beštiálne tváre.

„Aj vy, sused,“ vyzval ma Molnár.

Preglgol som. Až teraz mi došlo, prečo som do tejto susedskej komunity nikdy úplne nedokázal zapadnúť.

Dal som sa pomaly na ústup, lenže čiási ruka mi pevne zovrela rameno.

DOSLOV
(pravdivý príbeh)

MARK E. POCHA
(*1981)

Pred Vianocami som si týždeň poležal na internom. Za ten čas tam exli dvaja starší páni: jeden v noci (toho som prespal) a druhý cez deň, takže som videl pokus o resuscitáciu LIVE. Nad tretím pacientom už pri vizite neostávalo lekárom nič iné, len smutne krútiť hlavou. Bola to štvorka izba a ja som bol ten štvrtý, prepustený. Cítil som sa ako v reality show „Prežije len jeden!“

Po takej skúsenosti si človek prehodnotí niektoré priority a pochopí, čo je v živote naozaj dôležité...

Umrieť včas a umrieť rýchlo!

Autor hororových poviedok, editor hororových antológií, finalista literárnych súťaží. Svoje temnotou pretkané texty publikoval v antológiách Ježíšku já chci plamenomet, v časopisoch XB1 a Pevnost, či v zborníku MLOK. Jeho poviedky sa umiestnili na finálových priečkach literárnych súťaží Cena Karla Čapka, Vidoucí, Rokle šeré smrti, Ohnivé pero. V r. 2009 mu vyšla zbierka poviedok v spolupráci s Martinom Moudrým pod príznačným názvom A bude hůř. Editoval antológie českého a slovenského hororu Kniha bolesti a Na hroby.

Mark napriek všetkým známym faktom stále verí, že v živote sa stávajú aj dobré veci. Napríklad už za najbližším rohom môže stáť

okno, ktoré sa otvára na slnkom zaliatu kvetinovú záhradu.

Akurát štatisticky je to dosť nepravdepodobné.

POKIAL SA NEBOJÍTE TMY,
NAVŠTÍVTE HO NA STRÁNKACH
www.markepocha.webnode.sk

www.vydavatelstvohydra.sk